

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდამეხუთე

წინასწარმეტყველური მოგზაურობის გახსნა: ისტორიული ეტაპების
ღვთაებრივი კავშირი

Jeff Pippenger

2024-02-18

1863 წლის აჯანყებიდან ას ოცდაექვსი წლის შემდეგ, 1989 წელს დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი გაიხსნა. ცოდნა, რომელიც პირველად იმ წელს გაიხსნა, იყო წმინდა ისტორიის რეფორმის ხაზების ამოცნობა და გამოცხადება იმისა, რომ ყველა ისინი ერთმანეთს პარალელურად შეესაბამებიან. შემდეგ, 1992 წელს, უკანასკნელი ექვსი მუხლის ნათელმა გაშლა დაიწყო. ამ ჭეშმარიტებების პირველი საჯარო წარდგენები 1994 წელს მოხდა, და საგანი იყო რეფორმის ხაზები. 1996 წელს გამოიცა ჟურნალი სახელწოდებით The Time of the End, , რომელმაც დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი გამოავლინა.

1996 იყო წელი, როდესაც უწყება ოფიციალურად ჩამოყალიბდა; ეს არის საგზაო ნიშანი, რომელიც პარალელურია უილიამ მილერის უწყების ოფიციალურ ჩამოყალიბებასთან 1831 წელს. მილერის უწყება იყო სამსჯავროს გახსნის გამოცხადება, ხოლო დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი — სამსჯავროს დახურვის გამოცხადება. მილერის უწყების საგანი იყო ბიბლიაში გამოცხადებული წინასწარმეტყველური დრო. დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლის საგანი იყო თანამედროვე რომი (ჩრდილოეთის მეფის ყალბი სახე). მეთოდოლოგია, რომელიც მილერს გამოეცხადა, იყო მისი წინასწარმეტყველების განმარტების 14 წესი. მეთოდოლოგია, რომელიც 1989 წელს გამოეცხადა, იყო რეფორმაციული მოძრაობების „ხაზი ხაზზე“.

მილერის საქმე მოიცავდა ღვთის სიტყვის ავტორიტეტულად დამკვიდრებას, იმ პაპურ ტრადიციებსა და ჩვეულებებთან დაპირისპირებით, რომლებიც მსოფლიოში ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში მოქმედებდა. ამ მიზეზით, მილერის უწყება პირველად 1831 წელს გამოქვეყნდა (რითაც მილერის უწყება ფორმალურად დამკვიდრდა), ზუსტად ორას ოცი წლის შემდეგ მეფე ჯეიმზის ბიბლიის გამოცემიდან. ორგანიზაცია Future for America-ს საქმე იყო შეერთებული შტატების როლის იდენტიფიცირება პაპობის სასიკვდილო ჭრილობის განკურნებაში, მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონთან დაკავშირებით. ამ მიზეზით, ჟურნალი The Time of the End 1996 წელს გამოქვეყნდა (რითაც უწყება ფორმალურად დამკვიდრდა), ზუსტად ორას ოცი წლის შემდეგ შეერთებული შტატების დასაბამიდან, 1776 წელს.

ორიას ოცდაათი წლის ამოცნობა, რომელმაც ყოველი რეფორმაციული მოძრაობის თემა ისტორიულ საყრდენ წერტილთან დააკავშირა, არ იქნა ამოცნობილი 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდგომ დიდ ხანამდე; რადგან მხოლოდ მაშინ, როცა მესამე ვაება იმ თარიღში მოვიდა, უფალმა თავისი ხალხი დააბრუნა იერემიას მეექვსე თავის მეთექვსმეტე და მეჩვიდმეტე მუხლების ძველ ბილიკებზე. სწორედ იქ იქნა ხელახლა

აღმოჩენილი „შვიდი ჟამის“ ნათელი, და როგორც ეს ნათელი ვითარდებოდა, აშკარა გახდა, რომ ორასოცი არის ის რიცხვი, რომელიც დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებს ერთმანეთთან აკავშირებს. მეცამეტე მუხლში განსაზღვრულია წინასწარმეტყველური ისტორიის „ხაზონის“ ხილვა, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლში განსაზღვრულია „მარეჰის“ — „გამოჩინების“ — ხილვა. ამ ორ მუხლს შორის კავშირი არის სწორედ ის, რის სასწავლებლადაც გაბრიელი მოვიდა დანიელთან, და დანიელი წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში ღვთის იმ ხალხს, რომელიც ამ ორ ხილვას შორის კავშირის გაგებადღე მიდის.

მეცამეტე მუხლის ხილვა წარმოადგენს „შვიდ დროს“ (ორი ათას ხუთას ოც წელიწადს), ხოლო მეთოთხმეტე მუხლის ხილვა წარმოადგენს ორ ათას სამას დღეს (წელიწადს). სამხრეთის სამეფოს, იუდას, წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი დრო“, რომელიც იუდას, იერუსალიმსა და საწმიდარს წარმოადგენს, დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, ხოლო იერუსალიმისა და საწმიდარის აღდგენას განმსაზღვრელი ორ ათას სამასი წელი დაიწყო ძვ. წ. 457 წელს.

ორას ოცი წელი აკავშირებს ამ ორ ხილვას ერთმანეთთან, და რიცხვი ორას ოცი აღიარებულ იქნა, როგორც სიმბოლო იმ კავშირისა მასპინძლისა და საწმიდარის გათელვას შორის გამაპარტახებელი ძალების მიერ — წარმართობისა და პაპიზმის მიერ — რაც წარმოდგენილია, როგორც გაფანტვა და ღვთის რისხვა. ორას ოცმა წელმა ერთმანეთთან დააკავშირა ხილვა სატანური საქმისა, რომელიც საწმიდარის გათელვას ეხება, იმავე ტაძრის აღდგენის ღმრთისმოსავ საქმეზე არსებულ ხილვასთან. ამიტომაც, ორას ოცი წელი არის სიმბოლო, რომელიც წმიდა კავშირს გამოხატავს.

როგორც მილერიტულმა მოძრაობამ 1863 წლის ამბოხებით დაასრულა თავისი მსვლელობა, და შემდეგ, ას ოცდაექვსი წლის შემდეგ, მესამე ანგელოზის მოძრაობა მოვიდა, რითაც ხაზი გაესვა, რომ ეს ორი მოძრაობა ერთმანეთთან დაკავშირებული იყო „შვიდი ჟამის“ (ას ოცდაექვსი) სიმბოლიზმით, ასევე ორას ოცმა წელმა 1831 წელს მილერის მიერ ბიბლიური უწყების დამკვიდრება დააკავშირა 1611 წელს King James Bible-ის გამოცემასთან; likewise, იმავე დროის მონაკვეთმა Future for America დააკავშირა ამერიკის დასაწყისთან, რადგან ამით ამერიკის დასასრულიც იქნა განსაზღვრული.

1844 წლის 22 ოქტომბერს აღთქმის მაცნე მოულოდნელად მოვიდა ტაძარში, რომელიც მან აღამართა ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში — 1798 წლიდან, პირველი რისხვის დასასრულიდან, 1844 წლამდე, უკანასკნელი რისხვის დასასრულამდე. მისი ტაძარში შესვლას წინ უძღოდა სულიწმიდის გადმოღვრა შუაღამის ძახილის მოძრაობაში, რომელიც ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლის წინასახედ იყო წარმოდგენილი. ეს ორი მოწმე ამტკიცებს, რომ როდესაც შუაღამის ძახილის მოძრაობა უკანასკნელ დღეებში განმეორდება, ქრისტეს აღდგენილი ეყოლება ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი. ის ორი მოძრაობა, რომლებშიც ათი ქალწულის იგავის შუაღამის ძახილი აღსრულდება, ერთმანეთის პარალელურია.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი ბრძენი იყო და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება სრულიად სიტყვასიტყვით, რადგან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისათვის და, როგორც მესამე ანგელოზის უწყება, აღსრულდა და კვლავაც იქნება აწმყო ჭეშმარიტება ჟამთა დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

მილერიტების ისტორია (პირველი ანგელოზის მოძრაობა) წარმოადგენს ღვთის ძალის მზარდ გამოვლინებას, რომელიც დაიწყო მაშინ, როცა დანიელის წიგნი გაიხსნა 1798 წელს. ეს ძალა გაძლიერდა, როცა გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს. შემდეგ მოვიდა პირველი იმედგაცრუება 1844 წლის 19 აპრილს, რამაც საბოლოოდ მიიყვანა სულიწმიდის გადმოღვრამდე ექსეტერის ბანაკის კრებაზე, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 12 აგვისტოს და განაგრძობდა გავრცელებას მოქცევის მძლავრი ტალღასავით მთელ ქვეყანაში 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე.

Future for America-ს (მესამე ანგელოზის მოძრაობის) ისტორია წარმოადგენს ღვთის ძალის მზარდ გამოვლენას, რომელიც დაიწყო, როდესაც დანიელის წიგნი 1989 წელს გაიხსნა. ძალა გაიზარდა, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. შემდეგ დადგა 2020 წლის 18 ივლისის პირველი იმედგაცრუება, რომელიც საბოლოოდ მიგვიყვანს სულიწმიდის გადმოღვრამდე, და იგი განაგრძობს ცეცხლივით გავრცელებას მთელ დედამიწაზე, ვიდრე მიხეილი აღდგება და ადამიანთა მადლის ჟამი დაიხურება.

1844 წლის 22 ოქტომბერს რამდენიმე წინასწარმეტყველება აღსრულდა; ამით ცხადდება, რომ ძალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს რამდენიმე წინასწარმეტყველება კვლავ აღსრულდება. ამ წინასწარმეტყველებებიდან ერთ-ერთია ხილვის დაყოვნება, როგორც ეს წარმოდგენილია აბაკუმის წიგნის მეორე თავში. აბაკუმის წიგნის მეორე თავში განსაზღვრულია როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მოძრაობის გამოცდილება. ორივე მოძრაობა აწყდება სწორ ბიბლიურ მეთოდოლოგიაზე დავას, რომელიც მიმდინარეობს ამ მოძრაობის წარმომადგენლებსა და იმ ყოფილ რჩეულ ხალხს შორის, რომელთაც ამ დავის პროცესში გვერდს უვლიან.

პირველი ანგელოზის ისტორიის მცველთა მიერ დასაცავი უწყება იყო იმ ჭეშმარიტებათა იდენტიფიკაცია (მილერის ძვირფასი ქვები), რომლებიც საბოლოოდ წარმოდგენილ იქნა 1843 და 1850 წლების ორ წმინდა სქემაზე. დავის პროცესში იქნებოდა იმედგაცრუება, რომელმაც აღნიშნა გამიჯვნა ორ დაპირისპირებულ კლასს შორის, და ერთგულთათვის — უფრო ღრმა მიმდინარეობის მოწოდება.

შემდეგ აბაკუმი ასახელებს განსხვავებას ორ კლასს შორის, რომლებიც საფუძვლური ჭეშმარიტებების გამოცდის პროცესში იყვნენ ჩართულნი. ეს გამოცდის პროცესი, რომელიც მოიცავდა დავას იმ ორ კლასს შორის, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დადუმდა, დასრულდა ზუსტად იქ, სადაც აბაკუმის მეორე თავი დასრულდა.

ხოლო უფალი თავის წმიდა ტაძარშია; დუმდეს მის წინაშე მთელი ქვეყანა. აბაკუმი 2:20.

უფალი უეცრად შევიდა თავის მილერიტულ ტაძარში, და მაშინ მთელ დედამიწას დუმილი უნდა დაეცვა, რადგან ანტიტიპური გამოსყიდვის დღე დადგა და მკვდართა სამსჯავრო დაიწყო. აბაკუმის წიგნის მეორე თავის წინასწარმეტყველური ისტორია დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და იესო ყოველთვის აიგივებს რაიმე საგნის დასასრულს რაიმე საგნის დასაწყისთან. ოცდახუთას ოცწლიანი იმ ორი ხილვის დასაწყისი, რომლებიც ეხებოდა საწმიდრისა და მხედრობის გათელვას, და ხილვისა საწმიდრისა და მხედრობის აღდგენის შესახებ, ერთად დაიწყო, თუმცა ორას ოცი წლით იყო განცალკევებული, და როდესაც ისინი დასრულდნენ, მათი დასრულება იდენტიფიცირებულ იქნა აბაკუმის წიგნის მეორე თავის ოცე მუხლში.

მაღე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს რამდენიმე წინასწარმეტყველება აღსრულდება. ერთ-ერთი ამ წინასწარმეტყველებათაგანია ხილვის დაყოვნება, როგორც ეს წარმოდგენილია აბაკუმის მეორე თავში. აბაკუმის მეორე თავი განსაზღვრავს როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მოძრაობის გამოცდილებას. ორივე მოძრაობა აწყდება დავას ბიბლიური სწორი მეთოდოლოგიის შესახებ, რომელიც წარმოებს ამ მოძრაობის წარმომადგენლებსა და იმ ადრინდელ რჩეულ ხალხს შორის, რომელთაც ამ დავის პროცესში გვერდს უვლიან.

მესამე ანგელოზის ისტორიის დარაჯთა მიერ დასაცავი უწყება არის იმ ჭეშმარიტებათა იდენტიფიცირება (მილერის სამკაულები), რომლებიც საბოლოოდ წარმოდგენილ იქნა 1843 და 1850 წლების ორ წმინდა სქემაზე. მსჯელობის პროცესში მოხდა იმედგაცრუება, რომელმაც აღნიშნო გამიჯვნა ორ დაპირისპირებულ კლასს შორის და ერთგულთათვის უფრო ღრმა მიძღვნისაკენ მოწოდება გამოიწვია. შემდეგ ჰაბაკუკი განსაზღვრავს იმ განსხვავებას ორ კლასს შორის, რომლებიც ჩართულნი იყვნენ საძირკვლოვანი ჭეშმარიტებების გამოცდის პროცესში. ეს გამოცდის პროცესი, რომელიც წარმოდგენილი იყო ამ ორ კლასს შორის მსჯელობით, სრულად დასრულდება მაღე მოსავლენ კვირადღის კანონთან, სწორედ იქ, სადაც ჰაბაკუკის მეორე თავი დასრულდა.

მაგრამ უფალი არის თავის წმინდა ტაძარში; დაე, მთელი ქვეყანა დადუმდეს მის წინაშე. აბაკუმი 2:20.

უფალი უეცრად შევა ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარში, და მაშინ მთელი ქვეყნიერება დუმილს დაიცავს, რადგან ანტიტიპური გამოსყიდვის დღე მიაღწევს ცოცხალთა სამსჯავროს. აბაკუმის მეორე თავის წინასწარმეტყველური ისტორია სრულდება მაღე მოსალოდნელ კვირადღის კანონთან, და იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისთან აიგივებს.

ცოცხალთა სამსჯავრო დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, მაგრამ სამსჯავრო არის პროცესი. ეს პროცესი იწყება ღვთის სახლიდან, და შემდეგ აღწევს იმ წერტილს, როდესაც სამსჯავრო ეწევა მათაც, ვინც ღვთის სახლის გარეთ არიან. როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები დაემხო, დაიწყო ის სამსჯავრო, რომელიც წარმოდგენილია ბეჭდის მქონე ანგელოზის მიერ, რომელიც იერუსალიმში გაივლის და ნიშანს დაასვამს მათ, რომელნიც კვნესიან და ღაღადებენ იმ სისაძაგლეთა გამო, რაც ეკლესიაში ხდება, და აგრეთვე იმ სისაძაგლეთა გამო, რაც ქვეყანაში ხდება. მაღე

მოსალოდნელი კვირა-კანონის დროს ქრისტეს უკვე დამთავრებული ექნება ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძრის აღმართვის საქმე, და გამანადგურებელი ანგელოზები სამსჯავროს მოუტანენ იერუსალიმს.

მაშინ ას ორმოცდაოთხი ათასი აღმართებიან როგორც დროშა, და ცოცხალთა სამსჯავრო იწყება სხვა ფარისათვის, რომელიც წარმოდგენილია ედომით, მოაბით და ყამონის ძეთა მთავრით დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეერთე მუხლში.

იქნება ეს პირველი ანგელოზის მილერიტული მოძრაობის განხილვა, თუ მესამე ანგელოზის ძლიერი მოძრაობისა, რეფორმატორული მოძრაობის სრული ისტორია წარმოადგენს ჭეშმარიტების მზარდ გამოცხადებას, რომელიც წმიდა სულის გადმოღვრით მწვერვალს აღწევს. წმიდა სულის გადმოღვრა უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველებათა მთავარ საგანს წარმოადგენს. ამიტომ უგუნურ ქალწულებს ზეთი არა აქვთ, ხოლო ბრძენთა აქვთ. ზეთი არის წვიმა.

ამბობენ: თუ კაცმა თავისი ცოლი გაუშვა, და იგი წავიდა მისგან და გახდა სხვა კაცის, ნუთუ კვლავ დაუბრუნდება მას? განა ის ქვეყანა ძლიერად არ შეიბილწება? ხოლო შენ მრავალ საყვარელთან მეძაობდი; მაინც დაბრუნდი ჩემთან, ამბობს უფალი. აღაპყარი შენი თვალები მაღლობებისკენ და ნახე, სად არ დაწოლილხარ. გზებზე უსხედხარ მათ, როგორც არაბი უდაბნოში; და შენ შეიბილწე ქვეყანა შენი მეძაობითა და შენი ბოროტებით. ამიტომ წვიმები შეჩერებულია და გვიანი წვიმა აღარ ყოფილა; და გქონდა მეძავის შუბლი, შეგრცხვა არ ისურვე. განა ამიერიდან არ შემომღალადებ: მამაო ჩემო, შენა ხარ მეგზური ჩემი სიჭაბუკისა? იერემია 3:1–4.

ამ მონაკვეთში (და ყველა წინასწარმეტყველი საუბრობს უკანასკნელ დღეებზე) ღმერთი აღნიშნავს, რომ მისმა ხალხმა იმრუშა, იქამდე, რომ მათ მეძავის შუბლი აქვთ. უკანასკნელი დღეების მეძავი არის პაპის ძალაუფლება, ხოლო შუბლი წარმოადგენს მიზანმიმართულ გადაწყვეტილებას. უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხი უკეთურია, მაგრამ ღმერთი უძღვნის მათ საბოლოო მოწოდებას, თუმცა მათ უკვე მიაღწიეს იმ მდგომარეობას, სადაც იმავე გადაწყვეტილებამდე მივიდნენ, როგორამდეც მეძავი მივიდა. მათ განივითარეს ხასიათი, რომელიც წარმოდგენილია მეოთხე თაობით, სადაც ისინი მზად არიან თაყვანი სცენ მზეს, როგორც ეს წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავის მეოთხე თაობაში.

„მოვიდა დრო, რომ ჭეშმარიტმა ნათელმა ზნეობრივი წყვდიადის შუაგულში იბრწყინოს. მესამე ანგელოზის უწყება წარეგზავნა მსოფლიოს, რათა გააფრთხილოს ადამიანები, არ მიიღონ მხეცის ან მისი ხატის ნიშანი თავიანთ შუბლზე ან თავიანთ ხელზე. ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე გადაწყვეტილებამდე მისვლას, რომელიც მხეცმა მიიღო, და იმავე შეხედულებების მხარდაჭერას, ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში. ყველას შესახებ, ვინც ამ ნიშანს მიიღებს, ღმერთი ამბობს: „იგი შესვამს ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც შეუზავებლად არის დასხმული მისი გულისწყრომის სასმისში; და იტანჯება ცეცხლითა და გოგირდით წმიდა ანგელოზთა წინაშე და კრავის წინაშე.“ Review and Herald, July 13, 1897.

იერემია უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხს წარმოაჩენს, როგორც უკვე მეძავის შუბლის მქონეთ. ისინი მხეცის ნიშნის მიღების ზღვარზე არიან, რადგან „ბოროტნი“ არიან. ახლახან ციტირებულ მონაკვეთში და უაიტი აგრძელებს:

„თუ ჭეშმარიტების ნათელი წარგედგინათ თქვენ, გამოავლინა მეოთხე მცნების შაბათი და გიჩვენათ, რომ ღმერთის სიტყვაში არავითარი საფუძველი არ არსებობს კვირა დღის დაცვათვის, და მაინც კვლავაც ეჭიდებით ცრუ შაბათს, უარს ამბობთ წმიდად დაიცვათ ის შაბათი, რომელსაც ღმერთი „ჩემს წმიდა დღეს“ უწოდებს, თქვენ იღებთ მხეცის ნიშანს. როდის ხდება ეს? — როდესაც ემორჩილებით დადგენილებას, რომელიც გიბრძანებთ კვირა დღეს შეწყვიტოთ შრომა და თაყვანი სცეთ ღმერთს, მაშინ, როცა იცით, რომ ბიბლიაში არ მოიპოვება არც ერთი სიტყვა, რომელიც აჩვენებდეს, რომ კვირა დღე არის რაიმე სხვა, გარდა ჩვეულებრივი სამუშაო დღისა, თქვენ თანხმობას აცხადებთ მხეცის ნიშნის მისაღებად და უარყოფთ ღმერთის ბეჭედს. თუ ამ ნიშანს მივიღებთ ჩვენს შუბლზე ან ჩვენს ხელებზე, ურჩთა წინააღმდეგ გამოცხადებული სამართლებრივი სასჯელები აუცილებლად დაგვეცემა ჩვენზე. ხოლო ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი დაედება მათ, ვინც სინდისიერად იცავს უფლის შაბათს.“

„და იხილა ღმერთმა, რომ დიდი იყო ადამიანის ბოროტება დედამიწაზე და რომ მისი გულის ფიქრთა ყოველი ჩანაფიქრი მუდამ მხოლოდ ბოროტი იყო... დედამიწაც გახრწნილი იყო ღვთის წინაშე და დედამიწა ძალადობით იყო აღვსილი... და უთხრა ღმერთმა ნოეს: ყოველი ხორცის დასასრული დადგა ჩემს წინაშე, რადგან მათ გამო დედამიწა ძალადობით აღივსო; და, აჰა, მე გავანადგურებ მათ დედამიწასთან ერთად.“ ისინი უნდა აღკვეთილიყვნენ, რადგან შებილწეს დედამიწა, რომელიც ღმერთმა შექმნა, რათა მართალ ხალხს ესიამოვნა მისით.

„როგორც იყო ნოეს დღეებში,“ — გამოაცხადა ქრისტემ, — „ისევე იქნება კაცის ძის დღეებშიც.“ და განა ასე არ არის? ვისაც ყოველდღიურ გაზეთებში ჩახედვა სურს, შეუძლია იხილოს დანაშაულთა ვრცელი სია — ლოთობა, ქურდობა, მარცვა, მითვისება, მკვლელობა. ზოგჯერ მთელ ოჯახებსაც კი ხოცავენ, რათა იმ ადამიანის სურვილი, დაეუფლოს ფულს ან ქონებას, რომელიც მას არ ეკუთვნის, დაკმაყოფილდეს. სამყარო მართლაც ისეთივე ხდება, როგორც ნოეს დღეებში იყო, რადგან ადამიანები აშკარად უგულვებელყოფენ ღვთის მცნებებს.“ Review and Herald, July 13, 1897.

იერემია მიუთითებს უკანასკნელი დღეების ღვთის ერზე, რომელიც მზის წინაშე თაყვანისცემად არის მზად დახრას, და ამგვარად აცხადებს, რომ „წვიმანი შეკავებულ იქნა, და გვიანი წვიმა არ ყოფილა; და მეძავის შუბლი გქონდა, სირცხვილი არ ისურვე.“ ღვთის ერის „უკეთურნი“ უკანასკნელ დღეებში არ იღებენ გვიან წვიმას და უარს ამბობენ შერცხვენაზე, რადგან მათი ზრახვანი გამუდმებით ბოროტი გახდა, როგორც ეს ნოეს ისტორიით არის წარმოდგენილი, და აგრეთვე ხატებათა პალატებით ეზეკიელის მერვე თავის მეორე სისაძაგლეში.

იერემია უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხის უსირცხვილო ბოროტებს მიუთითებს, „ილაღადონ“ „იმ“ „დროიდან“ თავიანთი „სიჭაბუკის წინამძღოლის“ მიმართ.

ადვენტიზმის სიჭაბუკის წინამძღოლი იყო აბაკუმის ორი დაფა და მასზე წარმოდგენილი სამკაულები. ერთადერთი იმედი, რომ გათავისუფლდნენ იმ ბოროტებისგან, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხის ბოროტებს მარადიულ სიკვდილს მოუტანს, არის ილაღადონ იმ ღმერთის მიმართ, რომელიც დასაწყისში იყო წინამძღოლი, რაც 1798 წელს დადგა, როგორც „აღსასრულის ჟამი“.

პირველი ან მესამე ანგელოზის ისტორიაში საკითხი ისაა, მიიღებ თუ არ მიიღებ გვიან წვიმას. გვიანი წვიმა დაიწყო მაშინ, როდესაც ერები განრისხდნენ 2001 წლის 11 სექტემბერს.

„იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოიწევს, და ერებს განრისხება მოიცავს, თუმცა ისინი შეჩერებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმავე დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ განახლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის დიდ ხმას და წმიდანნი მოამზადოს, რომ მტკიცედ იდგნენ იმ პერიოდში, როცა შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიდვრება“. Early Writings, 85.

„გვიანი წვიმა“, რომელიც აგრეთვე იდენტიფიცირებულია როგორც „განახლება“, დაიწყო მაშინ, როცა ერები განრისხდნენ, და იმ დროს „ხსნის საქმე“ დასასრულისკენ წავიდა. გამოცხადების მეშვიდე თავში ოთხი ანგელოზი აკავებს ოთხ ქარს, ვიდრე ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა აღსრულდება; ხოლო ეზეკიელის მეცხრე თავში ეს საქმე წარმოდგენილია ანგელოზებით, რომლებიც ნიშანს ადებენ მათ, ვინც ოხრავს და მოთქვამს იერუსალიმში ჩადენილი სისაძაგლეების გამო. 2001 წლის 11 სექტემბერს ანგელოზებმა დაიწყეს ას ორმოცდაოთხი ათასის შუბლებზე ნიშნის დადების დასკვნითი საქმე.

მესამე ანგელოზის დამასრულებელი საქმე სრულდება გვიანი წვიმის გადმოდვრის დროს, რომელიც აგრეთვე არის „განახლება“, რაც არის უწყება.

ვისაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაასვენოთ დაღლილი; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ესაია 28:12.

შეტყობინება, რომლის მოსმენაზეც ისინი ესაიაში უარს ამბობენ, არის ის შეტყობინება, რომელიც მბორძიკე ენებით გადაიცემა და არის გამომცდელი შეტყობინება, რომელიც წარმოადგენს „ხაზი ხაზზე“-ს მეთოდოლოგიას.

მაგრამ უფლის სიტყვა მათთვის იყო: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, ზურგით დაეცნენ, შეიმუსრონ, მახეში გაებან და შეპყრობილ იქნენ. ამიტომ ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, დამცინავნო კაცნო, რომელნიც მმართველობთ ამ ხალხზე, რომელიც იერუსალიმშია. რადგან თქვით: აღთქმა დავდეთ სიკვდილთან და შავეთთან შევედით შეთანხმებაში; როცა გადამსკდარი გვემა გადაივლის, ჩვენამდე ვერ მოაღწევს; რადგან სიცრუე ვაქციეთ ჩვენს თავშესაფრად და სიყალბის ქვეშ დავიმაღეთ. ესაია 28:13–15.

უფლის სიტყვა, რომელიც არის განსვენებისა და განახლების (გვიანი წვიმის) უწყება, და რომელიც იწვევს იმას, რომ ისინი „წავიდნენ, უკან დაეცნენ, შეიმუსრნენ, მახეში გაეზნენ და შეპყრობილ იქნენ“, ეძლევა „მაბუღინებელ კაცებს, რომელნიც განაგებენ ამ ხალხს, რომელიც არის იერუსალიმში“. იერუსალიმი არის ის ადგილი, სადაც ანგელოზები ნიშანს ადებენ მათ, რომელნიც ოხრავენ და ღაღადებენ, ხოლო მოხუცებულნი, რომელთაც თავიანთი ნდობა უღალატეს, პირველად ეცემიან.

„ხსნის ნიშანი დასმულია მათზე, „რომელნიც ოხრავენ და ტირიან ყოველივე იმ სისაძაგლეთა გამო, რაც იქ ჩადის.“ ახლა სიკვდილის ანგელოზი გამოდის, ეზეკიელის ხილვაში წარმოდგენილი იმ კაცებით, რომელთაც ხელში სასაკლავო იარაღები უჭირავთ და რომელთაც ეძლევათ ბრძანება: „ხოცეთ სრულიად მოხუციც და ჭაბუკიც, ქალწულებიც, მცირეწლოვანნიც და დედანიც; ხოლო არ მიუახლოვდეთ არც ერთ კაცს, რომელზედაც არის ნიშანი; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან.“ ამბობს წინასწარმეტყველი: „და დაიწყეს იმ მოხუცებულთაგან, რომელნიც სახლის წინ იყვნენ.“ ეზეკიელი 9:1–6. განადგურების საქმე იწყება მათ შორის, რომელნიც თავს ხალხის სულიერ მცველებად აცხადებდნენ. ცრუ გუშაგები პირველნი ეცემიან. არავინ არის, ვინც შეიბრალოს ან დაინდოს. კაცები, დედები, ქალწულები და მცირეწლოვანი ბავშვები ერთად იღუპებიან.“ დიდი ბრძოლა, 656.

ჩვენ განვაგრძობთ იმ ცოდნის ზრდის განხილვას, რომელიც 1989 წელს მოვიდა, მომდევნო სტატიაში.

„ის, ვინც ზედაპირს მიღმა ხედავს და ყველა ადამიანის გულს კითხულობს, ასე ამბობს მათ შესახებ, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ: ‘ისინი არ არიან შეჭირვებულნი და შეძრწუნებულნი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო.’ დიახ, მათ თავიანთი საკუთარი გზები აირჩიეს, და მათ სულს სიამოვნება აქვს თავიანთ სისაძაგლეებში. მეც ავირჩევ მათ საცდურს და მოვუვლენ მათ იმათ, რისიც ეშინიათ; რადგან როცა ვუხმობდი, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმენდნენ; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და ირჩევდნენ იმას, რაც მე არ მსიამოვნებდა.’ ‘ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდუნებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე,’ რადგან მათ არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ცხონებულიყვნენ,’ ‘არამედ უსამართლობით ტკებოდნენ.’ ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციურმა მოძღვარმა იკითხა: „გონების მოსატყუებლად რა შეიძლება იყოს იმაზე უფრო ძლიერი ცდუნება, ვიდრე მოჩვენება იმისა, რომ სწორ საფუძველზე აშენებთ და რომ ღმერთი იღებს თქვენს საქმეთ, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ საქმეს ქვეყნიერების პოლიტიკის მიხედვით წარმართავთ და იეჰოვას წინაშე სცოდავთ? ოჰ, ეს დიდი მოტყუებაა, მომხიბვლელი ცდუნება, რომელიც იპყრობს გონებას, როდესაც ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება იცოდნენ, ღვთისმოსაობის გარეგნობას მის სულსა და ძალაში ერევნიან; როდესაც ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამდიდრებულნი ქონებით და არაფერი სჭირდებათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერი სჭირდებათ.““ Testimonies, ტომი 8, 249, 250.